

Objevují, v čem jsou silní - bez tlaku na výkon, zato s radostí z pohybu

29.1.2026 - Barbora Postránecká | Eduzmena

Cirk La Putyka patří k průkopníkům nového cirkusu v Česku - žánru, který propojuje akrobacii, tanec, hudbu i vyprávění v jednu silnou podívanou. Za impozantními výkony se ale skrývá ještě něco: důraz na spolupráci, respekt a na hledání vlastních možností. A na těch samých principech stojí i práce Studia, kde se cirkusovému umění učí děti od předškolního věku až po středoškoláky.

„Kdo dostal ponožky, ať zvedne ruku,“ říká trenérka sedmi- až devítiletým dětem. „Kdo dostal plyšáka, postaví se na jednu ruku a jednu nohu!“ zní další pokyn, načež přicházejí na řadu pohybové hry a cvičení, třeba trénink chůze na velkém balónu.

Jsme v pražské Holešovické tržnici, v budově Jatka78, která nese svůj název po původní funkci areálu. Právě tady dnes sídlí domovská scéna souboru Cirk La Putyka.

Za hlavním vstupem mine příchozí velký sál pro 350 lidí, teď odpoledne se v něm hemží technici, chystají večerní představení. V části s barem sedí u stolků pár lidí. Mnohem živěji je v zadním traktu budovy, ve velké tělocvičně. Mezi žíněnkami tu každé pondělí pobíhají děti, aby si osvojily cirkusové umění.

Do Cirk La Putyka Studio jich letos chodí tři sta. S nápadem na pořádání dětských lekcí přišel před lety Daniel Komarov, akrobat a člen souboru La Putyka. „Pořádali jsme jednorázové workshopy pro dospělé, pak jsme zkusili udělat i workshop pro děti. Na to konto se nás začali rodiče ptát, jestli nebudeme pořádat pravidelné lekce,“ vzpomíná.

Záhy nato odjel na půl roku do Německa. Cirk La Putyka dostal v roce 2016 angažmá v divadle Chameleon, kabaretním prostoru v centru Berlína, kousek od Alexanderplatzu. Za půl roku tady čeští cirkusáci odehráli sto osmdesát představení, sedm v jednom týdnu. „Vystupovali jsme večer, takže přes den jsme měli s mou ženou, vystudovanou tanečnickou pedagožkou, spoustu volného času vysedávat v berlínských parcích a kavárnách a přemýšlet, co budeme dělat, až se vrátíme domů,“ vypráví Daniel.

Právě v Berlíně se tak začaly rodit plány na pravidelné lekce pro děti. Roli sehrál i fakt, že Daniel s manželkou čekali dítě (Dorotku, ještě o ní bude řeč) a vymýšleli, kam by jednou mohla chodit (dnes má pár tři děti, do Studia chodí všechny).

Ještě z Berlína nápad řešili s „pražskou centrálou“, kde všechno zaštitil a připravil principál souboru Rosta Novák. Když se Daniel s ženou vrátili, Studio brzy spustilo provoz.

„Pořádali jsme jednorázové workshopy pro dospělé, pak jsme zkusili udělat i workshop pro děti. Na to konto se nás začali rodiče ptát, jestli nebudeme pořádat pravidelné lekce.“

Devětatřicetiletý Daniel Komarov se stal členem souboru Cirk La Putyka o šest let dříve. „Jednou mi zavolal kamarád, který La Putyku spoluzakládal, že shání alternaci do představení a že se mám přijít podívat, jestli by mne to bavilo,“ vypráví Daniel s tím, že se do nového cirkusu okamžitě zamiloval. Ke sportu měl vrozené vlohy i dobré zázemí, narodil se totiž do sportovní rodiny. Jeho děda hrával volejbal za Duklu Liberec, strýc zase v Německu závodně skákal na trampolíně. Sportovali i rodiče, táta hrál v Liberci ligový fotbal.

Daniel začal ve dvanácti skákat na trampolínách (od roku 2000 je to olympijská disciplína v gymnastice), úplně ho to pohltilo. „Skoky na trampolíně mě vždycky uchvacovaly tím, jak všestranný tělocvik pro tělo to je. Navíc na sebe vážou velkou disciplínu. Musíte být dobře fyzicky připravení, ale taky mít v hlavě srovnané myšlenky ve chvíli, kdy skáчете v sedmimetrové výšce dvojité salto.“

Nicméně nadšení po šesti letech vystřídalo naštvaní, Daniel vzpomíná, že narážel na autority a seknul se proti jednomu rozhodnutí. Tehdy se dozvěděl, že i když splnil nominační kritéria, nepojede na světový pohár do Anglie. Do týdne si pak vybral nový sport – sportovní aerobik. „Tehdy tady byla neskutečně dobrá základna lidí, kteří tento sport proslavili – třeba Olga Šípková, mistryně světa z roku 1997, a také úspěšné trio Jakub Strakoš, David Holzer a Vláda Valouch, špičkoví reprezentanti s několika tituly mistrů světa a Evropy. A tihle lidé tady zakládali svoje kluby a trénovali.“

I Daniel si později přivezl medaile z mistrovství Evropy i světa a zároveň mu došlo, že ho přitahuje choreografie, pohyb na hudbu a estetika – tedy něco, co si na trampolínách vyzkoušet nemohl. Závodil deset let, do toho vystudoval Fakultu tělesné výchovy a sportu a začal dělat trenéra.

„Chtěl jsem své trenérské dovednosti zužitkovat,“ vzpomíná Daniel Komarov na dobu, kdy při La Putyce zakládal Studio. „Navíc bylo jasné, že to bude něco stálejšího. Živit se jako akrobat znamená, že pořád čekáte, jestli vás obsadí, a do toho se bojíte, abyste se nezranili. Bylo jasné, že do důchodu to dělat nepůjde.“

Kromě Holešovic se dnes kurzy konají i na třech dalších místech v Praze. Rozjezd byl klasický: nejdřív přicházely děti známých a zaměstnanců, herců nebo lidí z castingových agentur, kteří La Putyku znali. Postupně zájem narůstal – a dneska poptávka vysoce převyšuje kapacitu Studia. Nejmladší děti začínají u gymnastických základů, na kterých se postupně staví. S přibývajícím věkem a zkušenostmi se přidávají jednotlivé cirkusové disciplíny i základy jevištního projevu. V kurzech pro nejstarší se už cíleně rozvíjí i potenciál vystupovat před publikem. „Cirkus se dělí do několika základních okruhů: pozemní a skupinová akrobacie, skokové disciplíny jako trampolína, závěsná akrobacie na lanech, šálách, kruzích či hrazdách, balanční techniky na koulích a válcích a pak žonglování,“ vyjmenovává Daniel.

Děti si postupně zkoušejí různé formy pohybu – a hlavně samy zjišťují, kde se cítí jistě a co je nejvíc baví. Každý si tady může najít, co mu jde. „Ten největší rozdíl oproti běžnému tělocviku nebo většině pohybových aktivit je v tom, že se tu z kolektivu nikdo nevyřazuje. Cirkus není selektivní. Kdo není rychlý, může být silný, ale vždycky platí, že tu má každý své místo,“ zdůrazňuje Daniel s tím, že když někdo výrazně vyčnívá, nepřizpůsobí se celý kolektiv jemu, ale musí to být naopak.

Což Daniel ilustruje historkou o sobě a svém kolegovi: „Já sám jsem byl vždycky nastavený výkonnostně – potřeboval jsem dřít a plnit úkoly. Můj dobrý kamarád a kolega z Cirk La Putyka Filip Zahradnický to měl úplně jinak. Jednou mi vyprávěl, jak byl ve škole mezi samými soutěživci trochu mimo.“ To ale nakonec nemusí vůbec nic znamenat. Dnes je Filip český performer a žonglér, vystudoval The Academy of Modern Circus v Kodani a je z první generace, která toto profesionální cirkusové vzdělání absolvovala. „Na střední škole bychom se vlivem prostředí asi moc nepotkali, dneska spolu můžeme na jevišti tvořit, ne hledat rozdíly.“

Pro nový cirkus, alespoň v podání Studia, je charakteristické ještě něco: všechno dlouho trvá a člověk nabírá zkušenosti postupně. „Není jednoduché to ustát, protože poměrně dlouho nejsou vidět žádné výsledky. To nejdůležitější, co na cirkuse vidím, je uvědomění, že jeden je zodpovědný za druhého a v některých situacích si lidé mohou doslova zachránit život,“ dodává Daniel.

Od začátku bylo jedním z plánů Studia vychovat si další generaci – v podmínkách souboru Cirk La Putyka. Dnes je tu kvalitní zázemí, výborné možnosti rozvoje a podpory. O to důležitější je podle Daniela mladým lidem ukazovat, že sice přicházejí k něčemu vybudovanému, i přesto si však musejí projít tím samým, čím jejich předchůdci: připravovat představení od píky, starat se o rekvizity a kostýmy, nést odpovědnost.

Před dvěma lety vznikla Performance Group – skupina dětí, které tu buď byly od úplného začátku a chodily do Studia, nebo postupně přišly a už zůstaly. Už zvládají nejtěžší cirkusové disciplíny, ale dokážou i samy tvořit. Na kontě mají už druhé představení, které se hraje v reprízách na Jatkách, a loni jezdily po cirkusových festivalech. A i pro letošní sezonu mají další pozvání k vystupování napříč

republikou.

Jezdit po Česku budou zřejmě docela často. Společně se „svými“ teenagery má totiž Daniel Komarov a jeho tým v plánu připravit sérii workshopů, debat a krátkých vystoupení v regionech. Chystat to všechno chtějí spolu s Nadačním fondem Eduzměna. „Rádi bychom, aby mladí lidé působili jako vrstevníci-motivátoři, ať už pro ostatní děti ve školách, nebo pro jejich učitele. Chceme dál předávat atmosféru, v níž se dobře spolupracuje a hledají se společné cíle, nikoli rozdíly,“ přibližuje Daniel.

V rámci spolupráce s Eduzměnou už vznikl i spot, v němž účinkují děti ze Studia, včetně devítileté Dorotky, Danielovy dcery. Ve spotu se ocitáme na tréninku v prostorách Jatek78. Cílem je ukázat, co mají společného kvalitní vzdělávání a cirkusové umění: že učení je někdy těžké, můžeme narazit na překážky, ale taky zažívat malá i velká vítězství. A hlavně vždycky platí, že v tom nejsme sami. „Ve spotu zazní, že děti by měly být tam, kde dostávají důvěru a šanci růst, což je filozofie naše i Eduzměny. Přál bych si, aby to mohly poznat všechny děti, ve škole i mimo ni,“ uzavírá Daniel Komarov.

<https://www.eduzmena.cz/cs/aktualne/detail/objevuji-v-cem-jsou-silni-bez-tlaku-na-vykon-zato-s-radosti-z-pohybu>